

LBRIS

We know
books

POSEIDON

www.edituraposeidon.ro

Colaj copertă: Mircea Rusenescu
Tehnoredactare: Mihaela Brînzaru
Ilustrații: Livia Rusz

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOLSTOI, ALEKSEI

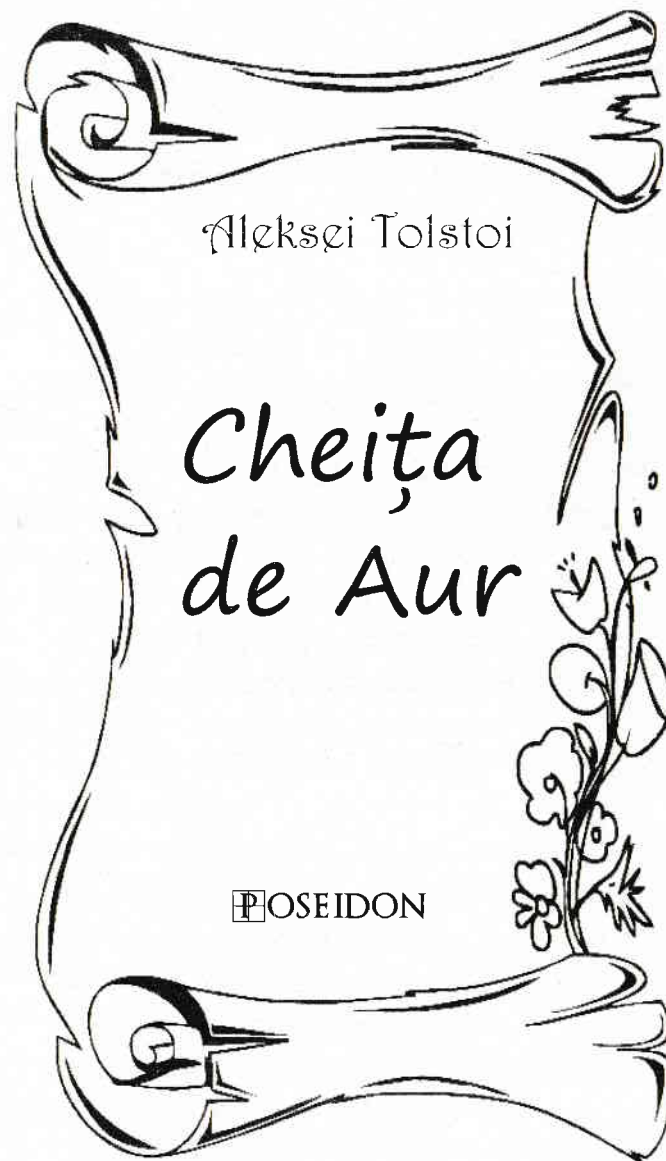
Cheița de Aur / Aleksei Tolstoi.

București : Editura Poseidon, 2012
ISBN 978-606-93127-0-4

821.161.1-93-34=135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii Poseidon.

București, România

Tâmplarul Giuseppe găsește o bucată de lemn, care
tipă cu glas de om 5

Giuseppe dăruiește lemnul vorbitor prietenului său
Karlo 7

Karlo construiește o păpușă de lemn și o numește
Buratino 10

Un greier vorbitor îi dă lui Buratino un sfat înțelept. .
..... 14

Buratino, deși nechibzuit, nu se pierde. Karlo îi face
haine din hârtie colorată și îi cumpără abecedar ... 16

Buratino își vinde abecedarul și cumpără bilete la
teatrul de păpuși 22

În timpul reprezentației, păpușile îl recunosc pe
Buratino 25

Senior Karabas-Barabas, în loc să-l ardă pe Buratino, îi
dă cinci monede de aur și îl lasă să plece acasă 30

În drum spre casă, Buratino se întâlnește cu doi
cerșetori: motanul Bazilio și vulpea Alisa. 33

Hanul „La trei pești albi” 37

Buratino este atacat de hoți 41

Hoții îl spânzură pe Buratino de un stejar 45

Fetița cu părul albastru îl scapă pe Buratino de la
moarte 47

Fetița cu părul albastru vrea să-i facă educația lui
Buratino 52

Buratino ajunge în Țara Proștilor 58

Polițiștii îl prind pe Buratino și nu-l lasă să spună niciun
cuvânt pentru a se apăra 64

Buratino face cunoștință cu locuitorii iazului, află
despre pierderea celor patru monede de aur și
primește de la broasca țestoasă Tortilla o cheiță de aur
..... 68

Buratino fuge din Țara Proștilor și întâlnește un tovarăș
de suferință 73

Pierrot povestește cum el, călare pe un iepure, a
nimerit în Țara Proștilor 76

Buratino și Pierrot vin la Malvina, dar sunt nevoiți să
fugă împreună cu aceasta și cu cățelul Artemon. 84

Lupta crâncenă de la marginea pădurii. 90

În peșteră 91

Buratino vrea să afle, în orice chip, de la Karabas-Barabas, taina cheiței de aur. 102

Buratino află taina cheiței de aur. 107

Pentru prima oară în viață, Buratino se află într-o situație disperată, dar, până la urmă, totul se termină cu bine 113

În sfârșit, Buratino se întoarce acasă împreună cu papa Karlo, Malvina, Pierrot și Artemon. 120

Karabas-Barabas năvălește în cămeruța de sub scară ..
..... 128

Ce s-a găsit după ușa tainică 130

Noul teatru de păpuși dă prima sa reprezentație .. 138

**TÂMLARUL GIUSEPPE GĂSEȘTE
O BUCATĂ DE LEMN,
CARE ȚIPĂ CU GLAS DE OM.**

Demult, cu mulți ani în urmă, într-un
orășel de pe malul Mării Mediterane,
traia un tâmplar bătrân, poreclit *Nas-
Vânăt*.

Odată, îi căzu la îndemână o bucată de lemn, un
lemn obișnuit, ca acela de încălzit soba în timpul iernii.

„Nu e de aruncat, își spuse Giuseppe; se poate
face din el ceva, bunăoară un picior de masă...”

Și punându-și ochelarii, legați cu sfoară, fiindcă
erau cam de aceeași vârstă cu dânsul, învârti lemnul în
mână și începu a-l ciopli cu un toporaș.

Dar abia îl atinse cu toporașul și de undeva se
auzi un glas subțire.

—Vai, vai, mai încet, te rog!

Giuseppe mișcă ochelarii pe vârful nasului și
începu să cerceteze atelierul, dar nu văzu pe nimeni.

Se uită sub tejghea, nimeni...

Căută în coșul cu talaș, nimeni...

Scoase capul după ușa, dar nici pe stradă nu era
nimeni...

„Mi s-a părut oare?” întrebă Giuseppe. „Cine a
putut să ție?”

Luă iarăși toporașul în mână și lovi în lemn...

—Vai, dar mă doare, îți zic! se auzi din nou glasul subțire.

De data aceasta, Giuseppe se sperie, nu glumă, de i se aburiră și ochelarii... Cercetă toate colțurile din cameră, se băgă chiar sub vatră și, răsucind capul, se uită îndelung în horn.

Dar nici acolo nu era nimeni.

„Poate că am băut ceva nepotrivit și îmi sună în urechi“, se gândi Giuseppe.

Nu, în ziua aceea, el nu băuse nimic vătămător... Liniștindu-se puțin, luă rindeaua și lovi cu ciocanul partea de dindărăt, astfel ca tăișul să fie potrivit, să nu iasă prea mult în afară, dar nici să fie prea înăuntru. Așeză apoi lemnul pe tejghea; dar abia îl atinse cu rindeaua...

—Vai, vai, vai, de ce mă pișcați? țipă cu disperare un glas subțire.

Giuseppe scăpă rindeaua, se dădu îndărăt, mai-mai să cadă, și se lăsă drept pe podea; în sfârșit, se dumiri că glăsciorul subțire venea dinăuntru lemnului.

GIUSEPPE DĂRUIEȘTE LEMNUL VORBITOR PRIETENULUI SĂU KARLO

In acest timp, veni la Giuseppe un flașnetar cu numele de Karlo, care îi era vechi prieten. Cândva, acesta umbla prin orașe, purtând o pălărie cu boruri mari; cu o flașnetă minunată își câștiga pâinea, cu muzica și cântul.

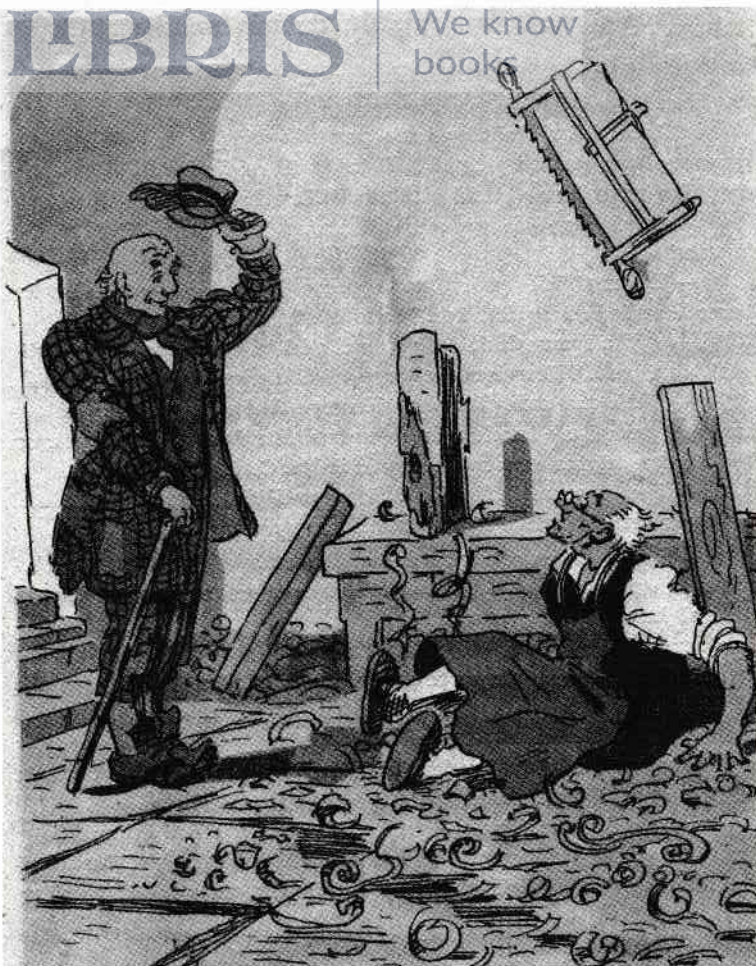
Dar acum Karlo îmbătrânise, era bolnav, iar flașneta lui se stricase de mult.

—Bună ziua, Giuseppe, spuse el, intrând în atelier. Dar de ce stai pe podea?

—Să vezi; am pierdut un șurub mic... Dar nu-l mai caut!... răspunse Giuseppe, uitându-se chiorăș la bucata de lemn. Și tu ce mai faci, bătrânule?

—Prost, răspunse Karlo. Mă tot gândesc cum aș putea să câștig o bucată de pâine... Măcar de m-ai ajuta tu cu ceva...

—Nimic mai simplu, spuse vesel Giuseppe, gândindu-se în sinea lui: „Iată, cum am să scap de

lemnul acesta blestemat“. Nimic mai simplu: uite, am pe tejghea o bucată de lemn minunat; poți să-l iei și să-l duci acasă.

—Eh, eh, răspunse descurajat Karlo; și mai departe, ce? Am să duc lemnul acasă, dar n-am nici măcar vatră.

—Lasă, că te învăț eu, Karlo, ce să faci... Ia un cuțit, lucrează din lemnul acesta o păpușă, învață-o să vorbească tot felul de cuvinte caraghioase, să cânte, să danseze, și pornește cu ea prin toate curțile. Vei câștiga și pentru pâine, și pentru un pahar de vin.

În acest timp, pe tejghea, unde era lemnul, se auzi un glas vesel:

—Bravo, *Nas-Vânăt*, e o idee minunată.

Giuseppe a fost cuprins din nou de spaimă, iar Karlo cerceta mirat de unde putea să vină vocea aceea.

—Îți mulțumesc, Giuseppe, pentru sfat; dă lemnul încoace.

Giuseppe apucă bucata de lemn și o întinse repede prietenului. Dar, ori că nu l-a întins cum trebuie, ori că lemnul a sărit singur, fapt e că l-a pocnit pe Karlo drept în cap.

—Aha, iată ce fel de daruri îmi faci! strigă supărat Karlo.

—Iartă-mă, prietene, dar nu te-am lovit eu.

—Va să zică, m-am pocnit eu singur drept în cap?

—Nu, dragule, se prea poate să te fi lovit chiar lemnul, nu se știe cum.

—Minți; tu m-ai pocnit...

—Nu, ferească sfântu'...

—Mă, *Nas-Vânăt*, știam eu că ești bețiv, spuse Karlo, dar că ești și mincinos...

—Așa, îți arde de ceartă? strigă Giuseppe. Ia vino încoace!

—Vino tu mai aproape, să te trag puțin de nas!

Bătrânii se îmbufnară amândoi și începură să se lovească unul pe altul. Karlo îl prinse pe Giuseppe de nasul lui vânăt, iar Giuseppe îl apucă pe Karlo de părul cărunt, ce-i crescuse pe lângă urechi.

Se iscă o adevărată bătaie, iar glasul strident de pe tejghea țipa și chiar îi ațâța:

—Dă-i, dă-i bine!

În sfârșit, bătrânii osteniră și începură să gâfăie. Giuseppe vorbi:

—Mai bine să ne împăcăm...

—Desigur că e mai bine să ne împăcăm...
răspunse Karlo.

Apoi se sărutară și Karlo luă lemnul sub braț, îndreptându-se spre casă.

KARLO CONSTRUIEȘTE O PĂPUȘĂ DE LEMN ȘI O NUMEȘTE BURATINO.

Karlo locuia într-o cămăruță mică, sub scară, unde, în afară de un cămin frumos, aflat înperete, vizavi de ușă, nu avea nimic.

Dar căminul acesta, ca și focul și ceaunul ce fierbea pe foc, nu era adevărat, ci desenat pe o bucată de pânză veche.

El intră în odăiță, se așeză pe singurul scaun de lângă masa fără picioare și, învărtind lemnul pe toate părțile, începu să taie cu cuțitul o păpușă.

„Oare, cum să-i dau numele?“ se gândi Karlo. „Ja s-o numesc Buratino. Acest nume îmi va aduce noroc. Cunosc o familie în care pe toți îi cheamă Buratino: tatăl-Buratino, mama-Buratino, copiii-Buratino... Toți au trăit veseli și fără griji...“

Ciopli în lemn, mai întâi părul, pe urmă fruntea, apoi ochii.

Deodată ochii se deschiseră singuri și se uitară drept spre el...

Karlo nu se arătă că s-a speriat, ci întrebă cum putea mai dulce:

—Ochișori de lemn, de ce mă priviți așa de straniu?

Dar păpușa tăcu, desigur, pentru că nu avea încă gură. Karlo tăie mai departe obrazii, apoi un nas obișnuit...

Și, deodată, nasul începu să se lungească, să crească, se lungi și se ascuți atât de mult, încât Karlo se sperie.

„Nu-i bine că e așa de lung...“

Și încercă să taie vârful nasului. Dar, mare minune! Nasul se învărti și se zbătu, ramânând astfel un nas foarte lung, curios și ascuțit.

Se apucă apoi să-i facă gura. Dar abia reuși să taie buzele, și gura se deschise imediat:

—Hi-hi-hi-hi, ha-ha-ha-ha!

Din gură ieși o limbă roșie, subțire și obraznică. Însă Karlo nu mai băga în seamă toate trăsăturile, ci continuă a mânui cuțitul. Făcu păpușii bărbia, gâtul, umerii, trupul, mâinile. Și abia termină să taie ultimul deget, că Buratino începu să lovească în chelia lui Karlo cu pumnii, să-l ciupească și să-l gâdile.

—Ascultă, spuse Karlo sever, nici n-am terminat să te fac, și ai și început să te răsfeți?... Ce vei face mai târziu?...

Și se uită crunt la Buratino. Dar el, cu ochii lui rotunzi ca de șoarece, privi spre papa Karlo.

Acesta îi făcu din așchii niște picioare lungi, cu labe mari, și astfel, isprăvind-și opera, puse băiatul de lemn pe podea, ca să-l învețe să umble. Buratino se clătină pe picioarele-i subțiri, pași o dată, pași de două ori, hop, hop, drept la ușă, și sări peste prag direct în stradă.

Îngrijorat, Karlo se luă după el.

—Ei, strengarule, întoarce-te!

Dar de unde! Buratino fugea pe stradă ca un iepure; numai tălpile-i de lemn răsunau pe pietre...

—Prindeți-l! strigă Karlo.

Trecătorii însă râdeau și arătau cu degetul spre Buratino, care fugea din răspuțeri. La o răscruce de drum stătea un polițist voinic, cu mustățile răsucite și cu o pălărie triumfiulară.

Văzând omulețul de lemn fugind, el își desfăcu larg picioarele, baricadând astfel strada. Buratino vru să

treacă printre picioarele lui, dar polițistul îl apucă de nas, ținându-l, până sosi papa Karlo.

—Așteaptă nițel, să vezi cum mă răfuiesc eu cu tine, spuse Karlo gâfâind, voind să-l bage în buzunarul hainei...

Buratino nu dorea, sub niciun motiv, să stea în buzunarul hainei, dat peste cap, mai ales că ziua era foarte frumoasă, iar pe stradă se afla multă lume; răsucindu-se, scăpă din mâinile lui Karlo și se trânti pe pietrele străzii, prefăcându-se că e mort.

—Vai, vai, spuse polițistul, mi se pare că e ceva suspect aici.

Trecătorii începură să se adune și uitându-se la Buratino, dădeau din cap.

—Sărăcuțul, spuneau unii, probabil că din cauza foamei e așa...

—Karlo i-a dat o bătaie soră cu moartea, spuneau alții; flașnetarul ăsta bătrân se preface numai că e om bun, dar în realitate e rău și șiret.

Auzind toate acestea, polițistul mustăcios îl apucă pe bietul Karlo de guler și-l duse la circumscripția poliției.

Ridicând praful cu ghetetele, Karlo ofta din răspuțeri:

—Of, of, ce bătaie de cap mi-am făcut eu cu băiatul ăsta de lemn!

Când strada se goli, Buratino ridică nasul, privi de jur împrejur și, sărind într-un picior, fugi spre casă...

LBDIS

UN GREIER VORBITOR ÎI DĂ LUI BURATINO UN SFAT ÎNTELEPT.

Dând buzna în odăița de sub scară, Buratino se trânti pe podea, lângă piciorul scaunului. „Ce să fac?” se gândea el.

Nu trebuie să uităm că Buratino avea numai o zi de la naștere. Gândurile lui erau mici-mici, scurte-scurte și absolut fără niciun pic de importanță.

Deodată se auzi:

„Crri-cri, crri-cri, crri-cri...”

Buratino răsuci capul și cercetă cămăruța.

—Ei, cine e aici?

—Eu sunt, crri-cri...

Văzu o ființă ce semăna puțin cu un gândac negru, dar avea capul ca de lăcustă.

Stătea agățată pe perete, deasupra vetrei, și glăsuia încet, „crri-cri”, se uita apoi cu ochii bulbucați ca de sticlă sferică și mișca din mustăți.

—Ei, cine ești tu?

—Sunt *Greierul Vorbitor*, a răspuns ființa; locuiesc în această cameră de mai mult de o sută de ani.

—Aici, eu sunt stăpân; așa că ieși afară.

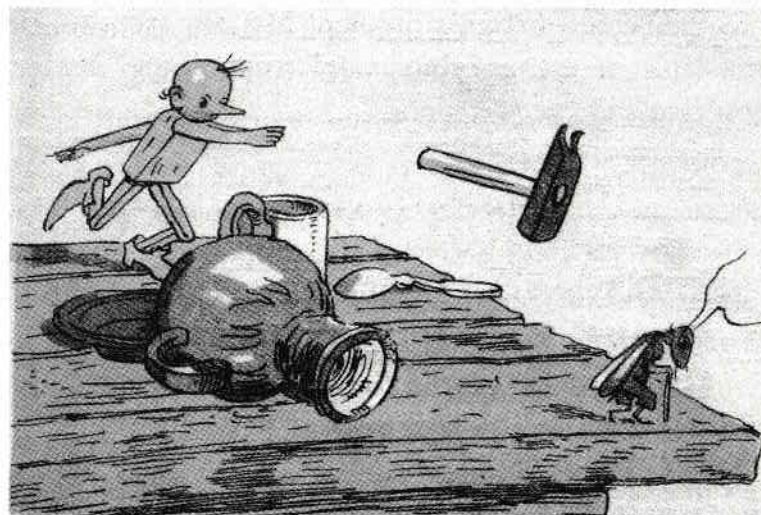
—Bine, am să plec, deși mă întristează că trebuie să părăsesc camera unde am trăit o sută de ani,

răspunse Greierul Vorbitor; dar înainte de a pleca, ascultă-mi sfatul înțelept.

—Grozav îmi folosesc mie sfaturile unui greier bătrân...

—Ah, Buratino, Buratino, zise greierul; lasă prostiile și ascultă-l pe Karlo; nu fugi de acasă și chiar mâine du-te la școală. Iată sfatul meu. Altfel, te pândesc grozave primejdii și întâmplări nemaipomenite. Pentru viața ta, eu nu dau nicio muscă moartă, uscată.

—De ce? întrebă Buratino.

—Ai să vezi imediat de ce, îi răspunse Greierul-Vorbitor.

—Of, tu, gânganie de o sută de ani! strigă Buratino. Mai mult ca orice pe lume, îmi plac întâmplările grozave. Mâine, în zorii zilei, voi fugi de acasă, mă voi cățăra pe garduri, voi distruge cuiburile